

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. K.**, bytem Č. 156/6, B., zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 9, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.1.2015, č.j. MV-38527-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 30.1.2015, č.j. MV-38527-4/SO-2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 26.2.2014, č.j. OAM-1726-11/ZR-2013.

I. Podstata věci

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 26.2.2014 zrušilo povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu opakovaného pravomocného odsouzení žalobce pro spáchání trestného činu loupeže a maření úředního rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že v napadeném rozhodnutí nebylo dostatečně popsáno, v čem konkrétně žalobce narušuje veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce již uplynula dostatečně dlouhá doba od výkonu trestu odnětí svobody a není proto zřejmé, jak by mohl aktuálně závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Napadené rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť není patrné, kdy podle žalované uplyne dostatečně dlouhá doba tak, aby již žalobce nepředstavoval aktuální hrozbu pro veřejný pořádek. Žalovaná nedostatečně posoudila dopady napadeného rozhodnutí v souladu se zásadou přiměřenosti.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalované zrušil. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalované

Žalovaná uvedla, že s uplatněnými žalobními námitkami nesouhlasí a považuje je za nedůvodné. Žalovaná dále uvedla, že napadené rozhodnutí bylo doručeno ustanovenému opatrovníkovi již dne 24.2.2015, a žaloba je proto podána opožděně.

Žalovaná tedy navrhuje, aby soud žalobu jako opožděnou odmítl, případně aby žalobu zamítl pro nedůvodnost. I žalovaná na svém procesním postoji setrvala během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Zdejší soud musel nejdříve posoudit, zda byla žaloba podána včas, tedy ve lhůtě 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.; § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců); žalovaná včasnost žaloby zpochybňuje.

Podle údajů zachycených ve správním spisu mělo být napadené rozhodnutí dvakrát vypraveno na adresu pobytu žalobce Č. 156/6, B. Mělo k tomu dojít dne 2.2.2015 a dne 10.2.2015, jak plyne z razítek „vypraveno“ s uvedením dne vypravení na úvodní straně stejnopisu napadeného rozhodnutí

žurnalizovaného ve správním spisu. Tomu odpovídá také podací razítko centrální podatelny Ministerstva vnitra ze dne 6.2.2015 a 17.2.2015 na doručenkách poté, co byly zásilky vráceny odesílateli, neboť adresát (žalobce) byl na doručovací adrese neznámý. Z usnesení o ustanovení opatrovníka ze dne 18.2.2015, č.j. MV-38527-5/SO-2014, pak zdejšímu soudu vyplývá, že žalovaná ustanovila žalobci opatrovníka (Arcidiecézní charita Praha), neboť se žalované nepodařilo napadené rozhodnutí žalobci doručit. Součástí usnesení o ustanovení opatrovníka je doručenka, která je označena č.j. MV-38527-5/SO-2014, tedy číslem jednacím, které je shodné s číslem jednacím usnesení o ustanovení opatrovníka. První strana usnesení o ustanovení opatrovníka je opatřena razítkem „vypraveno“ s ručně zapsaným dnem vypravení 19.2.2015 spolu s poznámkou „+ rozhodnutí“. Zdejší soud zároveň nepřehlédl, že úvodní strana stejnopisu napadeného rozhodnutí, který je žurnalizován ve správním spisu, razítkem „vypraveno“ s odpovídajícím dnem vypravení (19.2.2015) opatřena není. Zároveň ze sběrného archu spisu sp.zn. MV-38527/SO-2014 vyplývá, že k usnesení o ustanovení opatrovníka žádná příloha připojena nebyla (listy příloh – 0).

Ze správního spisu tedy zdejšímu soudu neplyne, že by bylo opatrovníkovi spolu s usnesením o ustanovení opatrovníka doručeno také žalobou napadené rozhodnutí. Zdejší soud má doručení napadeného rozhodnutí za prokázané až ke dni 20.1.2016. Na úvodní straně stejnopisu napadeného rozhodnutí, jak je žurnalizován ve správním spisu, se nachází otisk razítka „vypraveno“ s ručně vepsaným datem 19.1.2016 a poznámkou „Mgr. Tauber DS“; zdejší soud tedy předpokládá, že napadené rozhodnutí bylo odesláno zástupci žalobce datovou schránkou dne 19.1.2016 na žádost zástupce žalobce ze dne 19.10.2015. Součástí správního spisu není poštovní doručenka či kopie elektronické doručky z datové schránky, a není proto zřejmé, kdy přesně bylo napadené rozhodnutí zástupci žalobce doručeno. Žalobce tvrdí, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno až dne 20.1.2016; tomu by odpovídal záznam o vypravení napadeného rozhodnutí datovou schránkou dne 19.1.2016. Žaloba byla zdejšímu soudu doručena dne 18.2.2016, tedy třicátý den od odeslání napadeného rozhodnutí. Bez ohledu na to, kdy bylo napadené rozhodnutí zástupci žalobce ve skutečnosti doručeno (mohlo to být kdykoli od 19.1.2016, tedy i dne 20.1.2016, jak žalobce tvrdí), tedy byla žaloba podána včas.

Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Zdejší soud se musel v rámci meritorního přezkumu nejdříve zabývat přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Otázku nepřezkoumatelnosti je soud povinen posuzovat i bez námítky z úřední povinnosti, neboť pokud by zdejší soud podrobil přezkumu nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, zatížil by vlastní rozsudek nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána (mimo jiné) tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s námitkami či návrhy účastníka správního řízení; z odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k námitkám či návrhům účastníka řízení nepřihlédl, případně proč považuje námitky za liché a jaké skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, na základě kterých pak bylo rozhodováno.

Je pravdou, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak dlouhá doba by musela uplynout, aby bylo možno vyloučit důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl znovu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. To však samo o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Z napadeného rozhodnutí jsou totiž zcela zřejmé nosné důvody, pro které žalovaná nepovažovala dobu uplynulou od propuštění žalobce z výkonu trestu do vydání napadeného rozhodnutí za dostatečnou; podle žalované trestné činy spáchané žalobcem zvláště závažným způsobem narušují veřejný pořádek, navíc žalobce se dopustil trestného činu i v průběhu výkonu trestu a podle žalované proto předchozí odsouzení žalobce nemělo nápravný účinek. Nebezpečí, že by žalobce mohl znovu závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je tedy podle napadeného rozhodnutí dáno souhrnem zvláště závažného narušení veřejného pořádku postupně páchanými činy, z nichž druhý byl spáchán po prvním odsouzení, tedy tím, že žalobce je nepoučitelný.

Stejně tak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že se žalovaná zabývala přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalované již dosáhl syn žalobce zletilosti, dcera žalobce si pak na žalobce nepamatuje, neboť ten k výkonu trestu odnětí svobody nastoupil v době, kdy dcera měla jeden rok.

Podle přesvědčení zdejší soudu jsou tedy z napadeného rozhodnutí dostatečně patrné jeho nosné důvody, a to i vztahu k úvahám žalované o přiměřenosti zásahu do soukromého i rodinného života a aktuálnosti hrozby narušování veřejného pořádku. Žalovaná se při posuzování dopadů zásahu rozhodnutí vypořádala s argumentací, kterou v průběhu správního řízení uplatnil žalobce. Žalovaná přitom není povinna vyjádřit se výslovně ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců; podstatné je, že se žalovaná vypořádala se všemi námitkami žalobce (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2014, č.j. 8 As 109/2013-34). Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

Ve vztahu k meritornímu posouzení žaloby pak ze správního spisu zdejšímu soudu vyplývá, že prvostupňový správní orgán doručením oznámení o zahájení

správního řízení ze dne 1.8.2013, č.j. OAM-1726-1/ZR-2013, zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu narušení veřejného pořádku, kterého se dopustil žalobce trestnou činností a pravomocným odsouzením za tuto trestnou činnost. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců prvostupňový správní orgán zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Výhradu veřejného pořádku, jak vyplývá z ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je nutné vykládat restriktivně. Při aplikaci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy nepostačí pouhé zjištění porušení práva žalobcem, nýbrž je nutná také existence závažné hrozby ohrožující základní zájem společnosti (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.4.2015, č.j. 9 Azs 137/2014-47, a tam uvedená judikatura). Tuto existenci žalovaná podle zdejšího soudu vyhodnotila správně.

Součástí správního spisu je rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 19.7.2007, č.j. 6 To 57/2007-449, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.3.2007, sp.zn. 48 T 1/2007, rozsudek Okresního soudu v Sokolově 25.10.2010, č.j. 21 T 50/2009-321, a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6.4.2011, č.j. 6 To 87/2011-348. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že žalobce spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a trestný čin loupeže; trestního jednání se žalobce dopustil opakovaně. Trestného činu loupeže se žalobce dopustil tím, že v průběhu roku 2006 se celkem třikrát s plynovou pistolí v ruce dožadoval na bankovních pobočkách vydání peněz.

Opakované přepadení banky se zbraní v ruce zdejší soud pro účely nyní posuzované věci hodnotí jako zvlášť závažnou trestnou činnost. Právě především závažnost trestné činnosti ve spojení s nepoučitelností žalobce, který se trestného činu dopustil též v době výkonu trestu, jsou významnými skutečnostmi při posuzování, zda od výkonu trestu uplynula dostatečná doba tak, že hrozba narušení veřejného pořádku ze strany žalobce již není aktuální. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá – a žalobce tento údaj v žalobě nerozporuje – že žalobce vykonal trest odnětí svobody dne 5.4.2014, žalobou napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 30.1.2015 a žalobci bylo doručeno v lednu 2016. Jestliže prvostupňový správní orgán i žalovaná mají za to, že doba od vykonání trestu do doručení napadeného rozhodnutí nebyla – při zohlednění závažnosti trestního jednání žalobce – dostatečná na to, aby bylo možné vyloučit aktuálnost hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a tedy že povolení k trvalému pobytu na území České republiky v případě takové osoby, jakou je žalobce, není žádoucí, nemá jim zdejší soud co vytknout. Ani žalobce se snad nemohl domnívat, že by mu za shora uvedených

skutkových okolností měl stát i nadále poskytovat statusové dobrodiní, jakého zde dříve dosáhl.

Zdejší soud je tedy toho názoru, že opakované přepadení banky se zbraní v ruce za situace, kdy pachatel se další závažné trestné činnosti dopustil i ve výkonu trestu, z pachatele činí osobu těžko poučitelnou, jež je relativně trvalou – a tedy ještě dlouho aktuální – hrozbou narušení veřejného pořádku; v takovém případě důvody pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebudou dány spíše výjimečně, a to jen tehdy, pokud by zrušení představovalo vskutku extrémně silný zásah do soukromého a rodinného života.

Pokud jde o posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, pak syn žalobce, E. Š. (ročník ...), byl v době vydání napadeného rozhodnutí zletilý. Zletilost dítěte žalobce sice sama o sobě neznamená, že by zrušení povolení trvalého pobytu žalobce vůbec nebylo zásahem do rodinného života, takový zásah je však výrazně menší oproti situaci, kdy je nezletilé dítě na svém rodiči plně závislé. Dcera žalobce, J. H. (ročník ...), je nezletilá, avšak z důvodu nástupu žalobce do výkonu trestu si žalobce coby součást rodiny z důvodu nízkého věku reálně nemohla pamatovat. Ze správního spisu ani ze žaloby přitom není patrné, že by po ukončení výkonu trestu došlo k obnově či zesílení rodinných vazeb mezi žalobcem a jeho synem či dcerou; byl to ovšem pouze žalobce, kdo mohl v průběhu správního řízení v tomto směru snést konkrétní tvrzení o případné nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života a označit důkazy k prokázání svých tvrzení (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2014, č.j. 8 As 109/2013-34). Pokud jde tedy o žalobcovy děti, napadené rozhodnutí soukromý a rodinný život žalobce zasahuje nejvýše marginálně, pokud vůbec. Ze správního spisu a ani ze žaloby zdejšímu soudu nevyplývá, že by žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí měl družku či manželku; v tomto směru tedy napadené rozhodnutí soukromý a rodinný život žalobce nezasahuje.

Žalovaná tedy podle zdejšího soudu aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Proto zdejší soud neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Zdejší soud tedy žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, tj. žalované. Zdejší soud však

nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, proto jí náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. srpna 2017

David Raus
předseda senátu